

DN Debatt. "Vi bör vara öppna för en regering med M och S"

UPPDATERAD IGÅR PUBLICERAD IGÅR

Moderaterna måste nu ge tydliga besked i regeringsfrågan. Efter 2018 har vi att se fram emot en svag S-ledd eller en svag M-ledd regering. Ingendera kommer att ha kraft att genomföra nödvändiga reformer utan att samarbeta. Därför bör vi vara öppna för en regering mellan M och S. Dörren till SD bör stängas, skriver Mikael Odenberg (M).

Svensk ekonomi går bra. Men utmaningarna är gigantiska och de diskuteras inte. Det är oklart vad partierna egentligen vill. Alla är upptagna av att förhålla sig till SD. Jag vill ta en annan utgångspunkt.

Sverige har tagit emot ett stort antal asylsökande. Denna stora invandring kommer fel skött att bli en betydande belastning för folkhushållet. Rätt hanterad kan den bli en tillgång och hjälpa oss att hantera vår demografiska utmaning, det vill säga att allt färre i yrkesverksam ålder över tid ska försörja allt fler. Det förutsätter politiska reformer på flera viktiga områden.

- **Vi behöver fortsatt strama åt invandringen till Sverige.** Jag vill inte leva i ett land som slänger igen dörren för människor som flyr för sina liv undan krig och förföljelse. Men om den humaniteten ska kunna upprätthållas förutsätter det att vi stänger den för ekonomiska flyktingar, det vill säga för dem som flyr hit för att få en i största allmänhet bättre tillvaro.
- **Vi behöver sänka skatterna på arbete och företagande.** En ökad del av skattebördan får då läggas på beskattning av konsumtion, egendom och miljöpåverkande verksamhet.
- **Vi behöver reformera bostadspolitiken.** Det handlar inte bara om byggande, utan minst lika mycket om att öka rörligheten på bostadsmarknaden och utnyttja det befintliga bostadsbeståndet bättre. Systemet för hyressättning måste reformeras. Skatt på innehav är bättre än skatt på bostadsbyten.
- **Vi behöver reformera arbetsmarknaden.** Utbildning är viktigt men räcker inte, givet den låga utbildningsnivån hos många nyanlända. Såväl alliansregeringens som den rödgröna regeringens arbetsmarknadspolitiska åtgärder ter sig i stort som misslyckade. Nu måste partierna tillsammans med arbetsmarknadens parter hitta formler för hur vi kan hyvla ner trösklarna till arbetsmarknaden, utan att utsätta den svenska modellen för lönebildning för alltför stora påfrestningar.

Partier existerar för att kanalisera opinioner. Om de kommer in i riksdagen är deras uppgift att söka påverka hur riket styrs. Det arbetet har alliansen skött illa. Man har generöst strött KU-anmälningar och tillkännagivanden omkring sig men medvetet avstått från att påverka budgetarbetet, det vill säga hur statens medel ska användas. I stället har man tvingat regeringen att göra sig beroende av V. Med undantag för uppgörelserna om migration, försvar

och energi har resultatet blivit noll påverkan och ett förgiftat samtalsklimat. Statsministerns val av retorik har bidragit ytterligare till detta.

SD:s ekonomiska politik och budgetmotioner är rena skämtet. Allt utlovas till alla och finansieringen fixas på något mirakulöst sätt med minskad invandring. Om något ska hända på de reformområden som jag inledningsvis nämnt kommer det att krävas tuffa och till del impopulära beslut. Då är SD inget att hålla i handen.

I Sveriges riksdag har vi nu tre block: alliansen, det rödgröna och SD. Men partierna lever fortfarande kvar i den värld där det bara fanns två block. Såväl bilderna av det egna partiet som av huvudmotståndaren är gårdagens.

Stefan Löfven räcker ut sina händer till C och L. Han har liksom inte upptäckt att dessa partier i många frågor står till höger om M. Sålunda har L ställt sig vid sidan om både [försvars-](#) och [energiuppgörelserna](#) medan C vill montera ner det mesta som S står för när det gäller den arbetsrättsliga lagstiftningen.

M talar om att bilda en majoritetsregering med alliansen, trots att alliansen mer än halvvägs in i en mandatperiod med historiskt svag regering knappast lyckas bli större än det rödgröna blocket i opinionsundersökningarna. Sanningen är att en alliansregering i majoritet inte ens finns på kartan.

M måste nu ge tydliga besked i regeringsfrågan – utöver att alliansen söker stöd för att efter 2018 bli större än det rödgröna blocket och bilda en minoritetsregering. Det gick 2010– 2014 och det går igen.

Men det blir en lika svag regering som dagens. Alliansen bör därför betänka att en socialdemokratisk opposition kan förväntas uppträda mot en svag alliansregering, precis så som alliansen nu uppträder mot den rödgröna regeringen.

Besked bör ges om att man släpper fram Stefan Löfven som regeringsbildare om det rödgröna blocket fortsatt blir större än alliansen. Men till skillnad från förra gången får man då inte logga ur regeringsbildningsprocessen, utan vara en aktiv aktör som söker påverka hur en sådan regering kommer att se ut. Och man måste därefter utnyttja sin styrka i opposition för att påverka även den ekonomiska politiken och statens medelsanvändning. Det som man nu har kapitulerat från att göra.

En del moderater skulle i detta parlamentariska läge hellre se en alliansregering med stöd av SD. Den dörren bör stängas. Det är inte en framkomlig väg. Regeringen skulle då behöva få aktivt stöd av SD i varje votering. Så fort SD väljer att göra det som alla partier tidigare indignerat krävt att SD anständigtvis ska göra – det vill säga lägga ner rösterna när deras eget förslag fallit – så förlorar regeringen mot ett rödgrönt block. På de villkoren går det inte att regera landet. Och det skulle förutsätta ett organiserat samarbete med SD.

SD har en obehaglig retorik och ett solkigt förflutet. Men man måste respektera väljarnas utslag. Det är inte fult att få röststöd av SD i riksdagens dagliga arbete, lika lite som att få det från V. Det tycker inte heller S. Regeringspartiets påtagliga indignation när SD meddelade att man inte vill stödja till exempel nya upphandlingsregler eller förbud mot ”vinster i välfärden” bär syn för sägen.

Man "normaliserar" inte ett parti genom att respektera att folket valt in det i Sveriges riksdag. Den "normaliseringen" är det väljarna som har stått för. Man bör också vara försiktig med orden; SD är knappast ett rasistiskt parti. Däremot har SD rasistiska företrädare på hög nivå och om man är rasist så röstar man med stor sannolikhet på partiet. Det gör dock inte alla partiets väljare till rasister.

Ett organiserat samarbete är dock något annat. Här tillkommer även realpolitiska skäl. SD:s ekonomiska politik och budgetmotioner är rena skämtet. Allt utlovas till alla och finansieringen fixas på något mirakulöst sätt med minskad invandring. Om något ska hända på de reformområden som jag inledningsvis nämnt kommer det att krävas tuffa och till del impopulära beslut. Då är SD inget att hålla i handen.

Sveriges problem är att vi efter 2018 har att se fram emot en svag S-ledd eller en svag M-ledd regering. Ingendera kommer att ha kraft att genomföra nödvändiga struktureller reformer, utan att samarbeta. Och samarbete är svårt. Mediebilden av uppgörelser blir gärna att regeringen vinner och att oppositionen förlorar.

Därför bör vi vara öppna för en regering med M (alliansen) och S. En sådan finsk eller tysk lösning är inte invändningsfri. Den riskerar att göda ytterkantspartier som V och SD. Men den kommer förmodligen att vara nödvändig om vi ska få till de långsiktiga strukturella reformer som Sverige behöver för att möta de stora utmaningarna.

DN Debatt. 6 februari 2017

Läs fler artiklar på [DN Debatt](#).